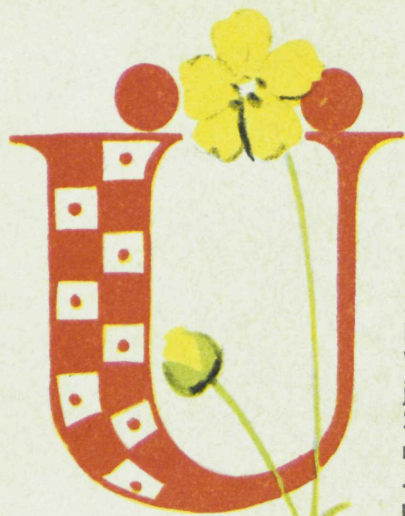

TÄHEKE

NR.8 1966

hel ööl, kui kuu puude vahelt silmi pilgutas, nägi ta väikest jänest, kes seisis üllatunult mingi seene ees. „Kuule, mis seen sa oled?“ päris jänes. „Sellist pole ma enne näinud!“

Jänkuke hüppas seene peale. Ah, kui mõnus oli käpakestel pärast kuuma päeva jahedal seenekübaral! Väike jänes laskis kõrvad lonti, tõmbas end kagarasse ja oligi varsti uinunud.

Sel ajal kui jänku magas, kasvas seen pisitasa suuremaks. Ja jänkuke tõusis ikka kõrgemale.

Järgmisel hommikul jalutas kukk uhkel sammul seenest mööda.

„Kikerikii!“ kires ta. „On see alles seenehiiglane!“ Seepeale jänes ärkas, vaatas üllatunult ringi ja kohkus:

„Oi, kukeke, palun aita mind maha!“

„Hüppa alla! Rohi on pehme, haiget sa ei saa!“ naeris kukk.

Jänku ei julgenud hüpata. Ta piilus värisedes üle seenekübara serva.

Veidi aja pärast paterdas part kohale.

„Pak-pak-paak, milline ilus seen!“ imestas ta. „Aga kuidas sai väike jänes sinna üles?“

„Ma ei tea isegi, part,“ kurtis jänku. „Kui ma siia ronisin, oli seen veel väike. Ööga on ta hiiglasuureks kasvanud. Palun aita mind alla!“

„Hüppa ometi! Rohi on pehme, haiget sa ei saa.“

Värisedes nihutas jänkuke end seene serva poole.

Pead raputades paterdas part minema.

Ka kohalesibanud tibupoeg vaatas imestunult jänkukest.

Enesest väiksemalt tibupojaltki palus jänkuke abi.

Kuid ka see soovitas tal alla hüpata, kuna pehme rohi ei tegevat jänkule haiget.

Pikkamööda saabus öhtu. Hallid vihmapiilved ajasid üles. Jänkuke nuttis, julgemata ikka veel rohu sisse hüpata.

Äkki haaras tuul seene ja murdis keskelt pooleks.

Kopsti! istus jänku maas.

Ja tõepoolest – rohi oli pehme nagu paks sullepadi.

Ei saanud üldse haiget.

Ruttu tõstis jänkuke murdunud seenekübara nagu vihmavarju pea kohale ja hüppas rõõmsalt minema.

SUUR SEEN

Tšeiloni muinasjutt

KONN

Milaš Macourek

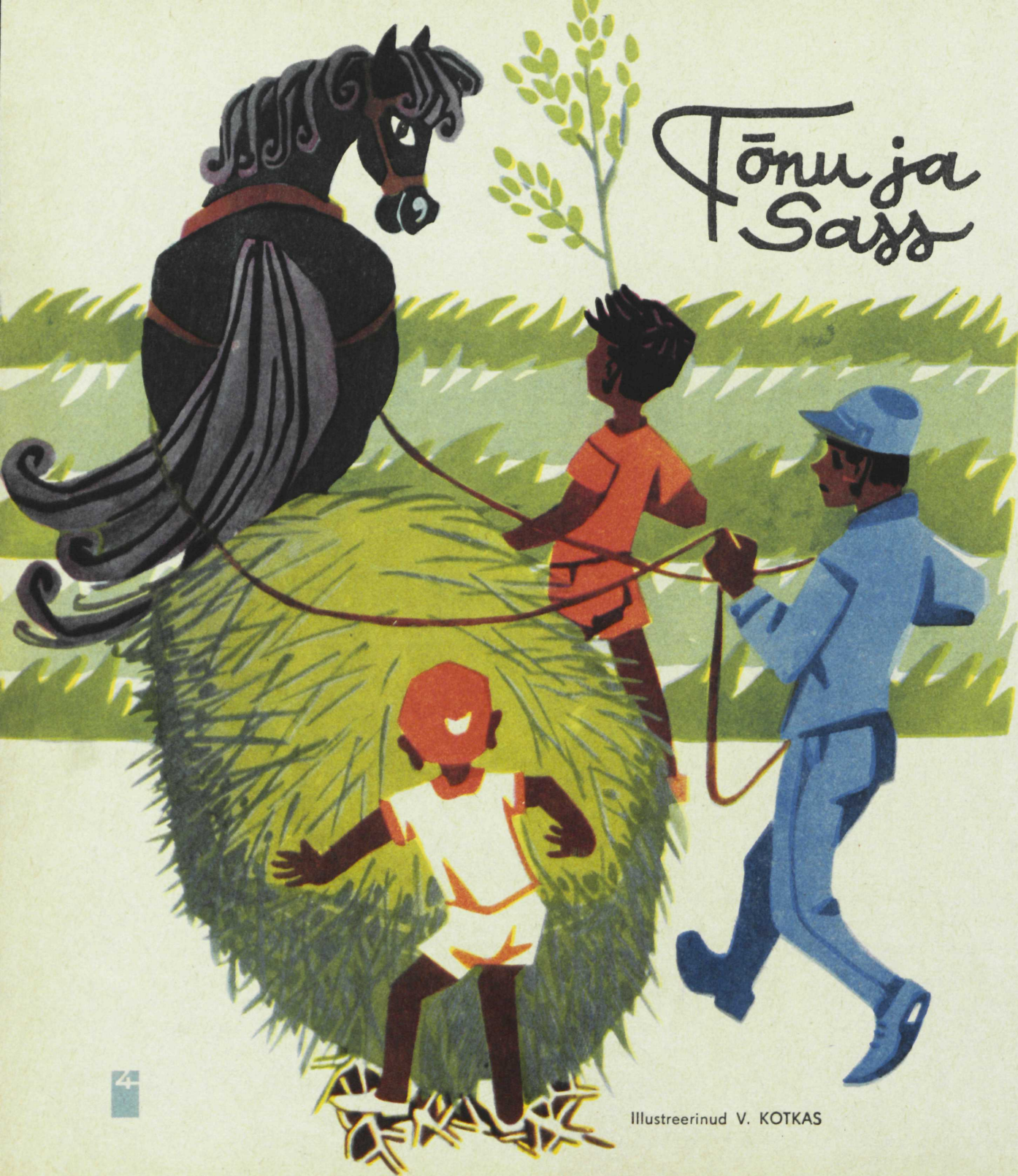
Illustreerinud E. PIKK

Lastega on alati palju tüli. Elas kord väike konn. Ema ja isa tahtsid, et ta oleks hästi riides. Lähevad poodi ja ostavad talle ülikena vihmamantli. Kuid, näete, põngerjale see ei meeldi. Tema tahaks hoopis sinist pihtkasukat mingisuguse harukordse pandlaga. Isa ütleb talle: „Ole ometi mõistlik, kõik konnad kannavad rohelisi vihmamantleid.“ Aga põngerjas kinsendab: „Mis te luiskate? Taevas pole ainsatki pilve ja mina pean nagu tobu vihmamantliga ringi käima!“ Ema pahandab: „Ole ometi vait, vihmamantel kulub alati ära! Kui hakkab vihma tulema,

mis siis saab? Tuleb oma ninaotsast väheke kaugemale näha.“

Ja ostetigi talle vihmamantel.

Kuid põngerjas on sellest päevast peale kangust täis. Käib väljas ainult siis, kui vihma sajab. Lihtsalt kohutav! Isa ütleb: „Ole kodus, varsti hakkab sadama nagu oavarrest.“ Aga väike kangekaelne konnapoeg vastab: „Miks te mulle siis vihmamantli ostsite?“ ja läheb välja jalutama. Kõik, kes teda näevad, ütlevad: „Vist hakkab vihma sadama – väike konn läheb jälle jalutama.“

Tõnu ja Sass

Kui all luhas hein kokku sai, saatis brigadir koolipoiss Tooma hobusega saade vedama. Kaheksa-aastased Tõnu ja Sass läksid kaasa. Neil polnud parajasti muud tegevust.

Saade veeti pika köie abil. Iga sao all oli kaks suurt hagu. Toomas tagandas hobuse nende vahele, sekeldas natuke aega köiega ja siis läks vedu lahti.

„Kui kerge saad on, veab Miira pikka-mööda,“ ütles tähelepanelik Tõnu varsti. „Aga kui suur ja raske saad, siis laseb päris jooksusammuga.“

„Mõnel saol on hagude otsad heinte alla jäänud,“ ütles Sass, kes samuti oskas ühteist tähele panna. „Ja küll nii on paha hobust rakendada, kui ta paigal ei seisa!“ Sass murdis lepaoksa ning läks parme tõrjuma. Tõnu aga valvas parajat momenti, hüppas saosabale ning laskis ennast sõidutada.

„Mina olen siin kasu pärast!“ hõikas ta Sassile. „Mina annan raskust juurde, siis Miira veab kiiremini.“

Nii hoolitsesid mõlemad poisid, et töö kiiresti läheks. Tõnu raskuse juurdelisamisega, Sass jälle sellega, et vahepeal järgmise sao alt haootsad välja kraapis ning rakendamise ajal hobust rahustas.

Paari tunni pärast olid kõik heinasaod ilustasti kuhjavarada ümber.

„Noh, sõber Sass!“ tõstis suur poiss Toomas parmupuletaja ühe ropsuga hobuse selga. „Hoiaga aga kinni, küll Miira sulle nüüd koduteel „aitäh“ teeb.“

„Mulle ka! Las teeb mulle ka „aitäh!““ kisendas Tõnu.

„Sulle ta vist ei taha teha,“ ütles Toomas. Niimoodi oligi. Ei tea, mispäras?

JURI RANT

See on LE THI...

Le Thi on 13-aastane vapper tütarlaps. Ta on pioneer ja tema kodu asub Vietnami Demokraatlikus Vabariigis.

Le Thi tahaks koolis hästi õppida ja kodus abistada ema nagu kõik tublid pioneerid. Kuid küla, kus ta elab, käivad järjest pommitamas USA lennukid.

Raskustele vaatamata õpib Le Thi usinasti ja aitab ka koduseid: ta käib marjul ja seenel ning püüab kalu.

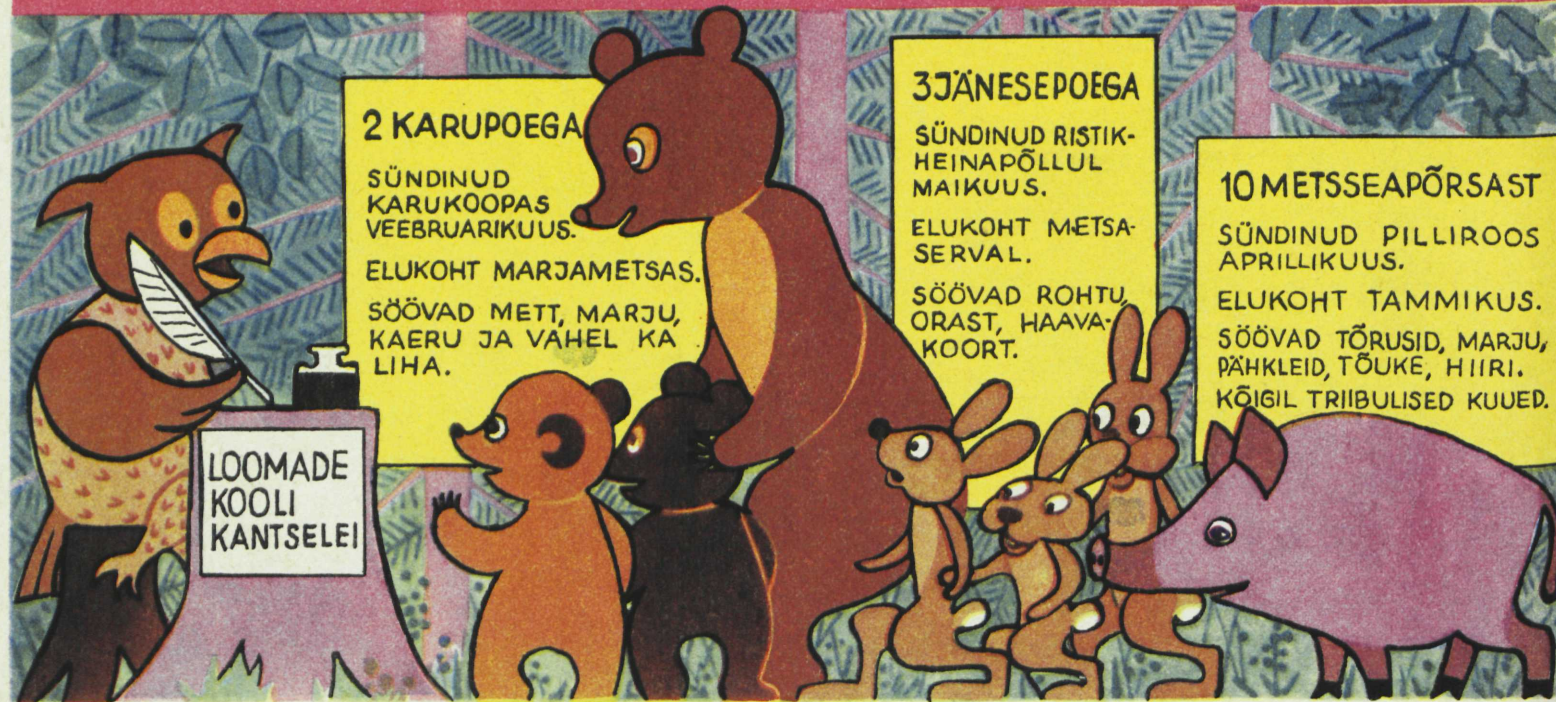
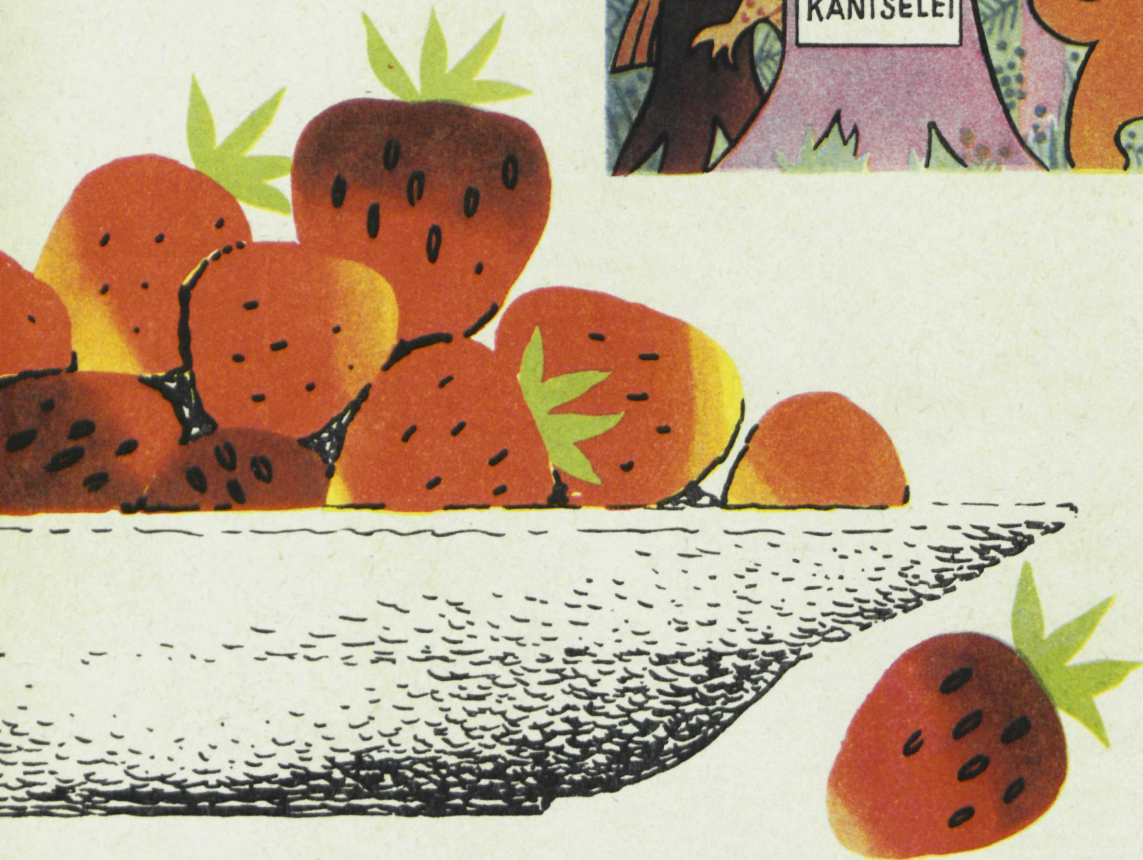
Küla lähedal asub sild, mida ameerika õhupiraadid alatasa pommitavad. Kuid sild on veel terve. Selle vaprast kaitsjad vietnami sõdurid on Le Thi sõbrad. Rünnakutel saab sõdureid haavata. Ohust hoolimata ilmub tütarlapse kollane õlgkübar iga päev sõdurite keskele. Le Thi toob sõpradele joogiks kodus valmis keedetud teed ja aitab siduda nende haavu.

Tänuks arvasid sõdurid ja nende komandör Le Thi silla õhutõrjeüksuse koosseisu.

HELJU RAMMO

Taldriku-
täis
maasikaid

LOOMADE
KOOLI
KANTSELE!

2 KARUPOEGA

SÜNDINUD
KARUKOOPAS
VEEBRUARIKUUS.

ELUKOHT MARJAMETSAS.

SÖÖVAD METT, MARJU,
KAERU JA VAHEL KA
LIHA.

3 JÄNESEPOEGA

SÜNDINUD RISTIK-
HEINAPÖLLUL
MAIKUUS.

ELUKOHT METSA-
SERVAL.

SÖÖVAD ROHTU,
ORAST, HAAVA-
KOORT.

10 METSSEAPÕRSAST

SÜNDINUD PILLIROOS
APRILLIKUUS.

ELUKOHT TAMMIKUS.

SÖÖVAD TÕRUSID, MARJU,
PÄHKLEID, TÕUKE, HIIRI.
KÕIGIL TRIBULISED KUUED.

Ilmi ja pisike Tõnu mängisid õues põõsaste vahel peitust. Tüdruk oli silmad kinni pigistanud ja luges heleda häälega ühest kümneni. Pärast seda tahtis ta mängukaaslast otsima hakata. Kuid pisike Tõnu ronis ise põõsaste alt välja ja ütles: „Näe, Andres sööb oma akna peal maasikaid.”

Nüüd vaatas Ilmigi maja poole ja nägi, et pisikesel Tõnul oli õigus. Andres istus tõesti oma toa akna all, taldrikutäis suuri tumepunaseid aedmaasikaid ees. Parajasti pani ta veel üht marja suhu.

Nagu käsu peale pistis Ilmi ja Tõnu maiustaja poole vudinal jooksma. Kui nad aga kohale jõudsid, polnud enam maasikataldrikut aknalaual. Ainult Andres üksi seisis akna juures ja pilgutas imelikult silmi. „Sa söid maasikaid. Söid, eks ole?” ütles Ilmi.

„Söid, jah, maasikaid,” kinnitas ka pisike Tõnu, „mina ise nägin.” „Mis maasikaid?” küsis aga Andres ja pilgutas jälle imelikult silmi. „Aedmaasikaid,” tähendas Ilmi.

5 ORAVAPOISSI

SÜNDINUD PUUÕONES
MAIKUUS.

ELUKOHT KUUSEMETSAS.

SÖÖVAD KUUSESEMNEID,
PÄHKLEID, TÖRUSID, SEENI.

2 PÕDRAVASIKAT

SÜNDINUD SOOSAAREL JUUNIKUUS.

ELUKOHT SEGAMETSAS.

SÖÖVAD HAAVAOKSI, PAJU-
KOORT, OSJE, KÕRKJAJD.

TASASED JA KORRALIKUD.

4 SAARMAPOEGA

SÜNDINUD PILLI-
ROOS MAIKUUS.

ELUKOHT
METSAJÄRVES.

SÖÖVAD KALU, VÄHKKE,
KONNI JA TEEVAD
VEELINDUDELE LIIGA.

ÜLEANNETUD POISID.

3 REBASEPOISSI

SÜNDINUD REBASE-
URUS MAIKUUS.

ELUKOHT METSA
ALL LIIVAKINGUL.

SÖÖVAD HIIRI, KALU,
SISALIKKE, MARJU.
LEMMIKTÖIDUKS
LINNUPRAAD.

8 HUNDIKUTSIKAT

SÜNDINUD METSA-
TIHNIKUS APRILLIKUUS.

ELUKOHT VÕSASTIKUS.

SÖÖVAD AINULT LIHA
JA TEEVAD KURJA.
KAS NEID KOOLI
VÕETAKSEGI?

„Suuri aedmaasikaid,” täpsustas pisike Tõnu.

„Ei ole ma ühtki maasikat näinud,” pomises nüüd Andres vastu.

„Aga miks sul näpud punased on?” ei jätnud Ilmi järele.

„Ütle, miks?” tahtis pisike Tõnugi teada.

„Mul... mul on näpud alati punased,” vastas Andres.

„Näita siis keelt!” nõudis Ilmi.

Ärevusse sattunud Andres näitaski keelt.

„Keel sama punane kui näpud!” hüüdis kohe Ilmi.

„Sama punane jah!” hüüdis ka pisike Tõnu.

Kuid Andres ei tahtnud veelgi alla anda ja seletas: „Ma... ma värvisin vesivärvidega pilti. Puhastasin pintslit punasest värvist puhtaks.”

„Suus?” küsis Ilmi.

„Suus?” kordas pisike Tõnu.

„Ma... ma alati puhastan pintslit suus,” ütles Andres. „Ükskord värvisin niimoodi suu koguni roheliseks. Pärast pesin küll kuuma

vee ja seebiga, aga kaua aega ei tulnud see roheline värv ära.”

Ilmi ja Tõnu kuulasid. Ja nende nägudelt paistis, justkui oleksid jäädunud säherdust juttu uskuma. Kuid samas pistis Andrese ema oma pea üle poja öla aknast välja ja küsis naeratades: „Mis koosolekut teie siin peate? Tulge, Ilmi ja Tõnu, parem lähemale, ma annan teile midagi.” Ilmi ja Tõnu astusidki aknale lähemale. Andrese ema ulatas neile taldriku aedmaasikatega ja ütles: „Vanaema tõi meile hommikul palju marju ja minu poiss on neid juba nõnda rohkesti söönud, et enam ei tahagi. Katsuge teie nüüd sellest taldrikutäiest jagu saada.”

„Aitäh!” ütles Ilmi.

„Aitäh!” ütles ka pisike Tõnu.

Pärast seda istusid Ilmi ja pisike Tõnu õues murulapikesele maha ja hakkasid kärvesti suuri tumepunaseid aedmaasikaid maitsma. Kuid Andres kadus akna pealt ja sel päeval ta üldse õue mängima ei tulnud.

ELLEN NIIT

Kukerpall

Väike kirjus kleidis Alli
tegi õues kukerpalli.
Küll see tuli hästi tal
välja murul puude all.

Teinud valmis kukerpalli,
jooksis ruttu tuppa Alli,
sest et täpipealt kell pool
pidi algama tal kool.

Aga vaene kukerpall
istus murul, nukker, hall,
sest et värvimata Alli
oli jätnud kukerpalli.

Nuttis, nuttis, nuttis hall
värvimata kukerpall.

Õunakorjamise õpetus

Kui sa puu alt õunu nopid,
taskusopid
pungi topid,
siis ära otsi, silmad kissi,
rohust ka seda viimast vissi,
sest just selle õunata
siilisell jääks lõunata.

8

KOMBINEERIJAD

ELAR KUUS

Päike paistis palavalt. Meres solberdas suplejaid, rannal peesitas hulk rahvast. Ka Kaarel ja Pärt saabusid siia. „Näe,“ hüüatas Kaarel, „ehtne veepall!“ Liival lebas, jah, pall, nii ilus ja triibuline, et poistel lihased pingule tõmbusid.

„See tuleks oma kätte kombineerida,“ arvas Pärt. „Kui seda vees lööksime, imestaksid kõik ümber, et kae sportlasi... Ei tea, kellele ta kuulub?“

„Kellele muule kui seal kõrval kükitajale... Pea-pea, see on Jaaguke meie majast! Käib alles lasteaias.“

Silmapiilk oli Kaarel Jaagukese juures ja rääkis mesimagusalt:

„Hea laps, mäletad ju, kuidas ma talvel ükskord sind oma kelgul sõidutasin... Kas tohime praegu seda palli natuke veeretada?“

„Ei tohi,“ vastas Jaaguke lühidalt. „Ma ise ka ainult vaatan.“

„No ega me teda katki tee. Tõukame sõrmeotstega. Kui märjaks saab, kuivatame ninarätikuga ära.“

„Ei tohi,“ kordas Jaaguke.

Kaarli puudutuse peale pall vetrus meelitavalt. Ja suur oli ta otse erakordselt – poistele kõhust saadik. Tõsijutt, kui sihkest lööks, oleks kõmunumber...

Kaarel nagu süttis põlema. Ta pidas Pärdiga sosinal nõu. Nad kobasid endil taskutes, ning veidi ära käinud, pakkusid:

„Pai laps, säh kommi!“

„Võta ka jäätist!“

„Sööge teie samuti.“

„Ei-ei. Kõik saab sulle.“

Jaaguke pistis kommid põske, hakkas jäätist limpsima. Suuremad tamusid kõrval ja neelatasid. Siis tellis Kaarel jälle:

„Kallis mees, ehk tohiksime nüüd...“

„Ei tohi.“

Pärdi kannatus katkes. Ta sõitles Kaarlit kõrva sisse:

„Oled tobu, ei õska kombineerida. Niisuguseid klutte tehakse sootu teisiti tümaks.“ Ta kutsus Jaagukest:

„Tule mätaste taha.“

„Miks sinna?“

„Näitan sulle midagi ligidalt.“

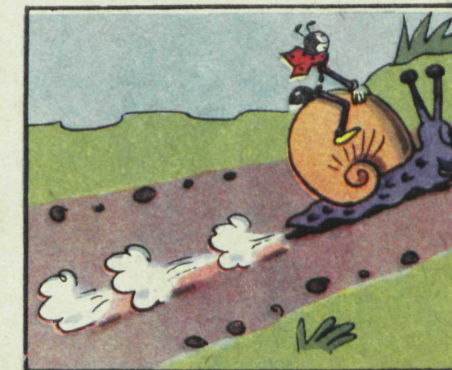
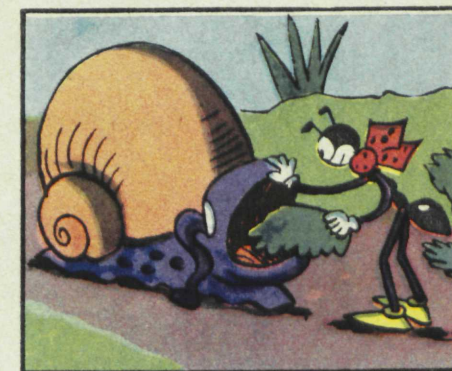
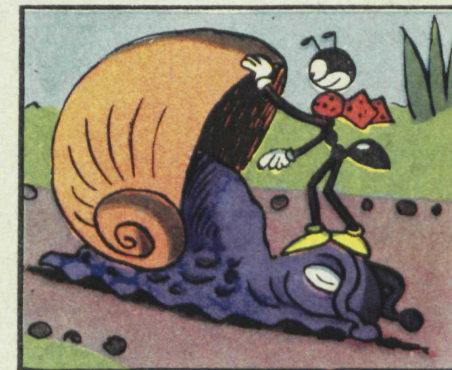
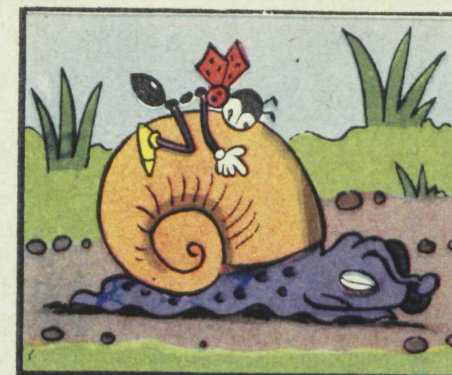
Jaaguke kuulas käsku. Mätaste taga sorkas Pärt talle rusika nina alla:

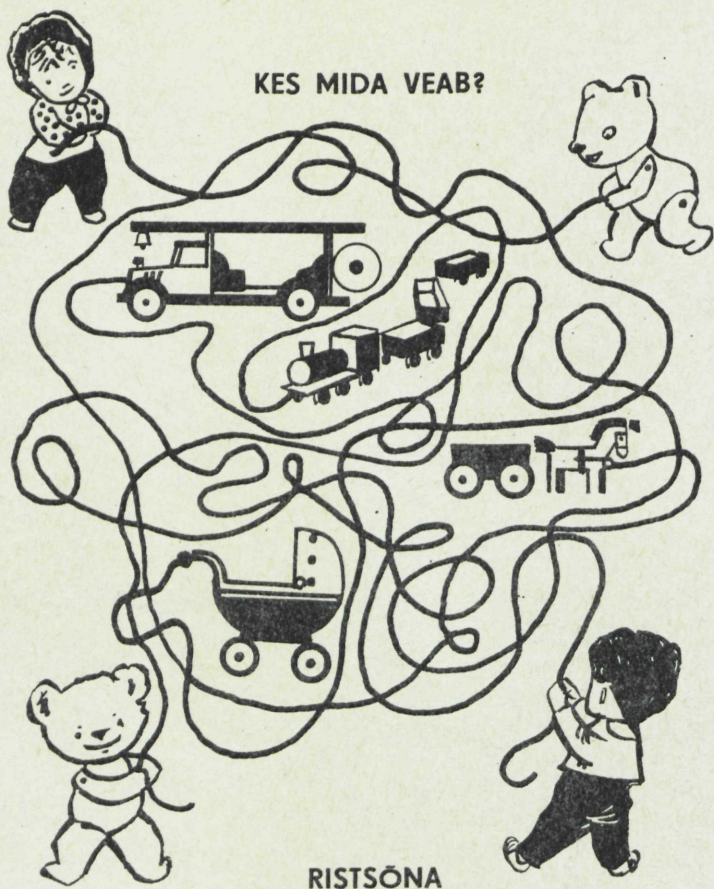
„Kae siis ligidalt – seda saad, kui veel teise klassi poistele vastu piuksud!... Lähme, Kaarel!“

Jaaguke jäi sinnapaika jäätist lutsima, vanemad poisid otse lendasid palli juurde. Pats, pats, veeres too mere poole. Kuid seal kasvas nagu maa seest paks mees poiste ette:

„Õss, või minu palli kiskuma ja kohe jalaga lööma! Seda ma küll ei luba.“

Hoopis tema pall! Sellepärast siis Jaaguke seda ainult vaatas. Pärt ja Kaarel seisid, silmad maas. Rahvas ümber tõusis koguni püsti, et pahandusealuseid paremini näha.

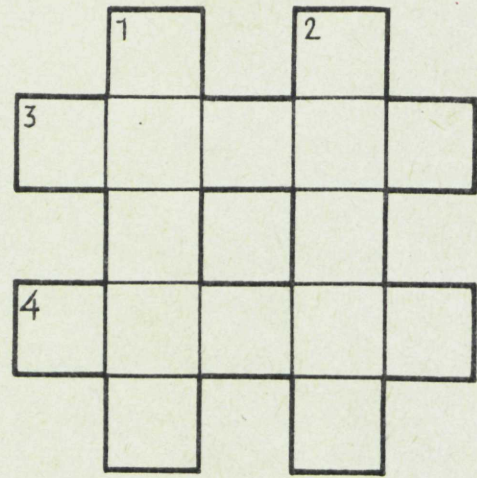

KES MIDA VEAB?

RISTSÕNA

1. Aurulaev. 2. Mehenimi. 3. Vahend vikati teritamiseks. 4. Heinaliste tööriist.

KULLAMAA UUS KOOLIMAJA

Sel sügisel läheb Kullamaalt esmakordselt kooli kaksteist last. Nende hulgas on ka Peep Jõevee ja Riina Kutsar.

Varem oli kool vanas puumajas, nüüd aga valgetest silikaatkividest majas. Uus kool saab õppeaasta alguseks valmis. Peep ja Riina käivad tihti vaatamas, kuidas uue kooli ehitamine läheb, ning jutustavad nüüd sellest.

LOORE PILDID

Vasakpoolsed fotod tegi Loore möödunud aastal, parempoolsed nüüd. Mis on selle aja jooksul muutunud?

MIDA POLE VAJA?

Kunstnik on oma töötoast hetkeks väljunud. Kui pilti hoolikalt vaatad, leiad esemeid, mida kunstnik oma töö juures ei vaja. Millised need on?

ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA!

Peep: „Oli lage plats. Kord tulid sinna mehed ja kaevasid la-
bidatega maapinda augu. Kui
enam kaevata ei saanud, ki-
vid tulid ette, ütles üks mees-
test: „Puhas paas. Vunda-
mendi jaoks on kõva alus-
põhi.“ Sain aru, et hakatakse
midagi ehitama. Hiljem kuul-
sin, et uut koolimaja. Selle
üle oli mul kangesti hea
meel, sest kui hakkasid koo-
lis käima, siis kohe uues...
Töödejuhatajal oli plaan. Sel-
le järgi mõõdeti maapinnale
ehituse asukoht. Siis kaevas
ekskavaator vundamendikraa-
vi ja veoautod töid ehitus-
materjali. Suuremad kooli-
poisid ja -tüdrukud aitasid
silikaatkive virna laduda. Uhel
autol oli kraana. Sellega tõs-
teti suuri kive, millest tehti
vundament.“

Riina: „Käisin uue koolimaja nurga-
kivi panemisel. Nurgakivi on
esimene kivi, mis uue maja
seina pannakse. Kohal oli
terve kool – lapsed, õpetajad
ja direktor. Olid isad ja
emad. Ja onud-tädid ka, ke-
da ma ei tundnud. Peeti kõ-
nesid ja kõik olid väga rõõm-
sad. Kui nurgakivi paika

pandi, ütles direktor, et juba
sügisel õpime uues koolima-
jas. Siis koolilapsed laulsid.
Selle laulu nimi on „Väike
trummilööja“. Mina ei laul-
nud. Seda laulu ma ei oska.
Kui hakkasid koolis käima, siis
õpin selgeks.“

Peep: „Talvel olid külmad ilmad ja
ma ehitusel ei käinud. Kui
kevadest läksin, olid kooli-
maja seinad juba kõrged. To-
re oli vaadata, kuidas torn-
kraana kive tõstis ja mehed
neist seinu ladusid. Suvel tu-
lid vanemate klasside poisid
jälle ehitajatele appi. Ehi-
tajad kiitsid poiste tööd. Poi-
sid nimetasid ennast pioneeri-
brigaadiks... Uus koolimaja
sai ikka ilus küll!“

Riina: „Vana koolimaja on hirmus
vana ja jäi lastele kitsaks.
Sellepärast oli uut koolimaja
tarvis.“

Kullamaa lastel on uues koolimajas
palju parem õppida. Seal on avarad
klassid, mitu õppekabinetti, suur võim-
lemissaal, ruum, kus saab fotosid te-
ha, ja pioneerituba. Ka kogu kooli si-
sustus on uus.

1

2

Kassist kasuema

Burcia on harilik kass. Tal on karvakasukas ja tema peremehe nimi on Piotruš Dunin, kes elab Varssavis. Ta oleks jäänudki kõige tavalisemaks kassiks nagu tuhanded teised, kes kuuvalgetel öödel hoovides ja katustel hulguvad. Paar nädalat tagasi aga sündisid Burcial pojad. Neid oli kuus, kõik täpipealt emaga sarnased. Piotruši vanemad otsustasid osa neist tutvavatele kinkida.

Burcia oli haruldaset hea ema. Tähelepanelikult

hoolitses ta oma kolme allesjäänud poja eest. Ent ühel päeval jäid pojad haigeks ja nüüd oli Burcia riidega vooderdatud plekkvannis ükski. Ta otsis oma pisikesi, näugus ja muutus kõhnaks. Kardeti koguni, et ta võib jagada oma laste saastust. Vahepeal aga toodi Piotruši majja kolm tibu-poega, kes olid ilmale tulnud haudumismasinas. Nad pidid jääma ainult kolmeks päevaks ja siis tädi juurde maale saadetama.

Burcia hakkas väiksekeste vastu huvi tundma ja nende kannul käima. Hiilis oma pehmetel käppadel lähemale nii vaikselt nagu hiiri püüdes. Viivuke tähelepanematust inimeste poolt ja – kass haaras väetid tibud tasakesi käppade vahele. Ta surus nad õrnalt enda vastu, võttis siis ükskhaaval tiibupidi hammaste vahele ja kandis tühjaks jäänud kassipessa. Kartused osutusid asjatuks – tibusid ära ta ei söönud.

Burcia hoiab tibusid kogu aeg enda kõrval, valvab, et ükski neist kaugele ei läheks, et neid mingi oht ei ähvardaks. Ta kannab neid õrnalt hammaste vahel, peseb keelega. Siis viskab ta end siruli ja laseb nokkida oma kõhtu, kõrvu ja nina. Kui pererahvast pole kodus, kannab ta tibud vannist välja ja viib kõrgele voodile, mis on kaetud sulgtekiga ja ilusa kattega.

Burcia ei saa ainult ühest asjast aru: tibud kasvavad ja suhtuvad tema hoolitsusse üha tõrksamalt. Nad on muutunud sõnakuulmatuks, käivad omapead ringi ja kiisuema ei suuda neid enam plekkvannis koos hoida. Kord lasksid tibupojad isegi jalga. Enne kui Burcia jõudis nad üles otsida, tungis kahele neist kallale võõras isakass, kes küttis väikesi linde. Suure vaevaga kiskus Burcia oma tibud ta käest ära ja viis pessa tagasi. Tõelise vastutustunde ja hoolega valvab ta nüüd kiiresti kasvavaid kanapoegi.

Piltide allkirjad:

1. Pesa on soe ja hea on hellitada isegi võõraid tänamatuid lapsi, kui omad puuduvad.
2. Burcia peseb kaua ja hoolikalt iga tibu.
3. Burciat ennastki meelitab väljaspool plekkvanni asuv maailm ja ta läheks meelsasti oma uudishimuliku perega jalutuskäigule.

Teile, meistrid!

Kasetohust, männikoorest, puuokstest ja samblast võid meisterdada igasuguseid nägusaid mänguasju. Siin jutustame ainult mõnest.

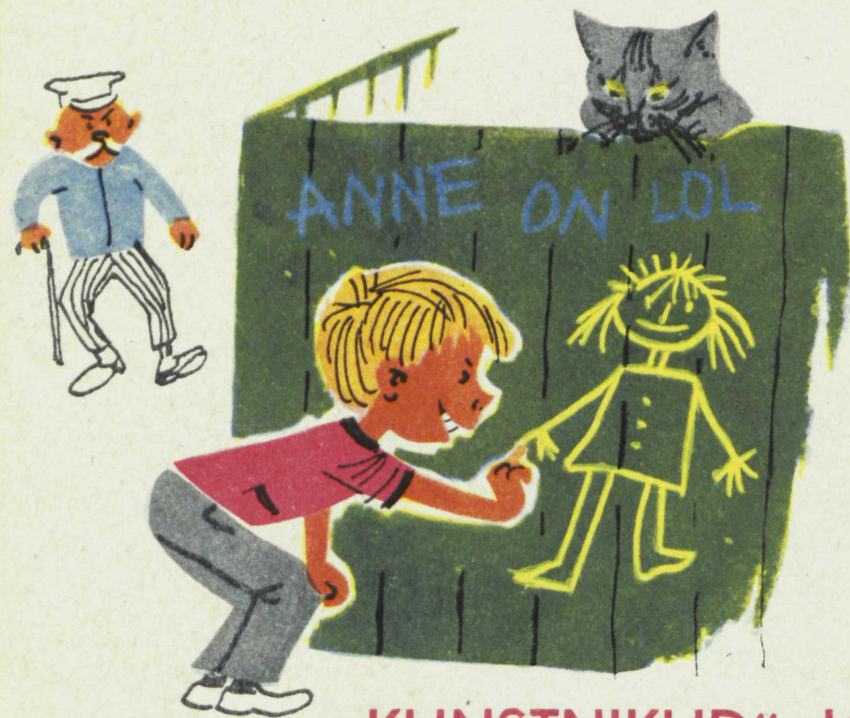
Suuremale männikooretükile lõika noaga kitsad lõhed, uurista väikesed augud. Lõhedesse ja aukudesse torka puuksi ja sambla tillukesi osi. Nii saad toreid metsatuka.

Metsavana tee haralisest puuokst. Oksaharud on käteks, samblatort liimi kõharaks habemeks, pulgake torka ninaks. Noaga lõika metsavanale silmad ja männikabi liimi mütsiks.

Õhemat kasetohtu vajad kitse, lamba ja koera valmistamiseks. Kasetoht lõika ribadeks, ribad keera rulli ja kinnita puutikkudega. Kitse, lamba ja koera jalgadeks ning kitse sarvedeks vali vastava kujuga puuoksad.

Paat lõika männikoorest, mastiks murra puuoksake, purjeks võta tükk kasetohtu.

„KUNSTNIKUD“ JA KUNSTNIKUD

„LEIDLIKUD“ JA LEIDLIKUD

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

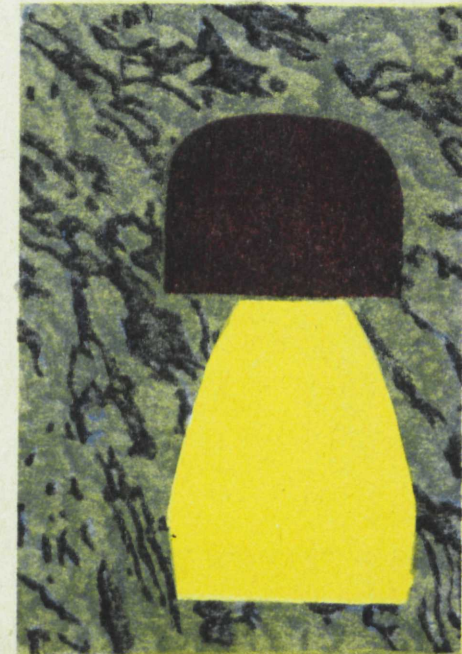
Kosmonaut

KIISU ÜTLES:
„OLEN KOSMONAUT!
POOLE TUNNI PÄRAST
KÄIB RAKETIPAUK.

JAKUI OLEN ÕHUS,
NÄEN MA TÄHTI, KUUD,
PIME ON KUI ÕHTUL,
JAVEEL PALJU MUUD.

KALU IMEN TUUBIST –
VÄGA MAITSVAD NAD,
VAATAN VÄLJA LUUGIST,
SIIS HEIDAN MAGAMA.”

TIIU ÕIGLANE,
M. Härma nim. Tartu
2. Keskkooli õpilane

Meie nukuteater

Juba ammu tahtsin Ülle ja Reedaga teha nukuteatrit, kuid õppida oli palju. Siis ootasime vaheaega. Nüüd jutustan, kuidas pidu toimus.

Valisime kaks näidendit. Need olid „Punamütsike“ ja „Tipp ja Tapp“. Hoolega õmblesime kostüüme ja käpiknukke. Valmis nukud panime suurde kohvrise hoiule. Kohvrit tassisime Ülle ja meie kodu vahet. Isegi emadele ei avaldanud me oma saladust. Kui nukud valmis said, tegime kõik muu, mis laval tarvis oli.

Siis jagasime osad ja asusime proove tegema. Varsti olid näidendid selged. Kutsusime külalised esietendusele.

Etendus toimus Ülle juures. Külalisteks olid meie vanemad, Enn, Tõnu, Toivo ja väike Silva. Ise olime nagu näitlejad ikka, ärevil ja erutatud. Etendus läks siiski hästi.

Pärast tulime nukkudega lava ette. Toivo kinkis meile lilli ja Leili-tädi tõi tordi.

Koolivaheajal oli see küll mu kõige tore-dam päev.

MARGIT ROGER,

L. Koidula nim. Pärnu 2. Keskkooli
III klassi õpilane

Ülal: „Seenemetsas“ – joonistanud 6-aastane KATRIN AURISTE Tallinna 14. Lasteaia-st.
All: „Söögiseen ja mürgiseen“ – kleepinud 7-aastane ANNE KULL sellest samast lasteaia-st.

Oine häire

Oli öhtu. Kõik heitsid rahulikult magama ja uinusid varsti. Öösel kell kolm äratas meid häire. Pioneeri juht teatas spordiinstruktori kadumisest. Oletati, et laagrisse on tunginud vargad. Söökla eest leidsime mootorratta. Asusime kiiresti otsima. Meie rühm pidi läbi kammima metsa.

Jõudsime taluni. Kõik tormasid kohe hoovi. Arvasime, et vargad on talus peidus. Meie kära peale hakkas koer hirmsasti klähvima. Talust väljus perenaine ja uuris, mis on juhtunud. Seletasime asja ära ja otsisime hoovi läbi.

Edasi läksime metsa. Otsisime ja otsisime, kuid kõik oli asjata. Lõpuks kuulsime suure kuuse otsast muusikat. Poisid ronisid üles

ja leidsid sealt instruktori, kes oli igavuse pärast raadio mängima pannud. Hakkasime temalt kohe varaste kohta pärima. Ta oli üllatunud, sest varastest ei teadnud ta midagi. Oli öhtul emal külas käinud ja tuli tagasi laagrisse mootorrattaga. Und tal ei olnud ja seepärast tuli metsa jalutama. Suure kuuse all seistes mõtles, et tore oleks vaadata sealt kuuse otsast ümbrust. Ja roniski üles. Pioneeri juht aga oli instruktori kadumist märganud ja kohe häire välja kuulutanud.

See oli nii naljakas. Hakkasime naerma ja arvasime, et paremat mängu enam olla ei saagi.

SIRJE RUUBEL,

L. Koidula nim. Pärnu 2. Keskkooli
IV-b klassi pioneer

ELKNU Keskmittee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu ajakiri „Täheke“ nr. 8 – 1966.
Toimetuse kolleegium: L. Lilleaas, I. Linnat, E. Lootsar, H. Pukk, H. Raigona, M. Velleste,
Peatoimetaja H. Pukk. Kunstilise toimetaja E. Pikk.
EKP Keskmittee Kirjastus, Tallinn, Lauristini 1, tel. 422-28. Toimetuse aadress: Tallinn,
Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20.

Esikaanel A. SALDRE
joonistus „Kõievedu“

Loduda antud 25. VI 1966. Trükkida antud 28. VII 1966. Trükkivabrik 2. Arvutuspoogmaid 2,93. MB-06088. Tellimise nr. 966.
Trükkida „Oktoober“, Tallinn, Tartu mnt. 41. Ofsetiraber nr. 1, 120 gm², 62×90, 1/4. Kamenogorski Paberivabrik, Leningradi oblast.
Журнал «Звездочка». На эстонском языке. Издатель ЦК ЛКСМ Эстонии.

OLIVIA SAAR
Üks tähtis kuu

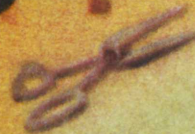
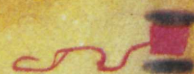
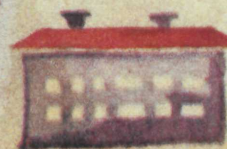
SEPTEMBRIKUU
ON KULDNE KUU,
SIIS KULDSED ÖUNAD,
PLOOMID PUUL.

SEPTEMBRIKUU
ON MARJAKUU,
SIIS MARJAD MÄTTAL,
PIHLAPUUL.

SEPTEMBRIKUU
ON RÄNNUKUU,
SIIS RÄNNULAULUD
LINNUL SUUS.

SEPTEMBRIKUU
ON TUULEKUU,
TUUL HUUAB SUGIST:
„UH-UH-UUU!”

SEPTEMBRIKUU
ON TÄHTIS KUU:
SIIS AABITS UUS,
SIIS RANITS UUS,
UUS VORMIPLUUS –
KÕIK, KÕIK ON UUS
SEPTEMBRIKUUS!

MAIMU LINNAMÄGI

Aitäh!

KAUA HOIDSIN KINNI MA
SINU KÄEST.
TÄNUKS VÕTA LILLED SA
MINU KÄEST.
NAGU EMA OLID HEA,
KASVATAJATÄDI.
LUBAN, ET SIND MEELES PEAN
KOOLIAJA LÄBI.

Tiit teatas

TIIT TEATAS,
ET TAL PAUGUPEALT
NUUD LAPSEPÕLI LAKKAB,
ET SEITSE AASTAT VANAKS SAI
JA KOOLIPOISIKS HAKKAB.
ET TELLIDA VÕIKS RÄTSEPALT
KA UUED PIKAD PUKSID ...
ET MITMEL SÕBRAPOISIL PEAS
ON JUBA KOOLIMÜTSID ...

TIIT KUULUTAS,
ET KOOLIPOISS ON IMEÜHKKE OLLA.
SIIS KUIS VEEL,
KAS EMA VÕIKS
EHK KOOLI KAASA TULLA.